

Zdislava Kasalová se narodila 29. března 1943. Je to silná žena, vášnivá sběratelka krojů, velmi statečná a i přes mnoho překážek má stále radost do života. Její život byl protkán několika blízkými ztrátami. Když jí bylo 6 let, tak jí zatkli tatínka a o čtyři roky později i dědečka.

Jeden čas přišlo to že maminka mě odvezla k babičce a dědečkovi. A říkala že tatínka zavřeli.

Na prarodiče má spoustu vzpomínek, jedna z nejstarších je na dědečka.

Když jsem byla malá holčička, hodně malá holčička, tak mě dědeček uspával. A uspával mě tak, že mě nosil v náručí chodil v jídelně kolem stolu a zpíval mně různé písničky a ukolébavky.

Po zatčení tatínka se přestěhovali do Kostelce, kde měli vilu. Tam je sledovali estébáci a krátce potom jí zatkli i dědečka.

Vila vyprázdněná a my jsme tam s babičkou zůstaly samy. Bydlely jsme v druhém patře nahoře. Ted'ka najednou v noci slyším, babička byla hluchá, já jsem v tom byla sama, a slyšela jsem, jak jde někdo po schodech, těch lidí bylo víc a šli k nám. Ted' jsem se šíleně bála. Tak jsem zabarikádovala dveře do předsíně, zabarikádovala jsem dveře do kuchyně, dala jsem tam jídelní stůl, nábytek, všechno možné. Telefon nešel. A ty kroky šly na půdu a já jsem se bála, že nás jdou s babičkou zabít.

Naštěstí se jim s babičkou nic nestalo, bolavý osud ale bohužel potkal jejich hospodyně Janu Novákovou, jednu z nejbližších osob, které Zdislava ve svém dětství měla. Doma se jí říkalo Žanyнка

Chodila každou neděli ráno do kostela a z kostela už se nevrátila. A její kamarádky říkaly, že když vyšla z kostela, že přijel nějaký Tatrpan a z něj vyšli pánové v kožených kabátech. Vzali ji mezi sebe a už nikdy nikdo neviděl. A za šest neděl přišli policajti k nám, přišli k mamince a říkali, že našli nějakou utopenou paní ve vedlejší vesnici v potoce, kde je po kotníky vody, aby jí šla maminka identifikovat, že je to možná Žanyнка. Byla to Žanyнка.

Tatínka naštěstí pustili, společně se poté přestěhovali do Prahy, kde Zdislava dostudovala střední školu a hlásila se na medicínu, kam ji z politických důvodů nechtěli přijmout. Proto musela jít dělat sanitárku do Bohnic. I přes to, že do Bohnic původně nechtěla, některé vzpomínky jí silně utkvěly v paměti.....

Byl listopad, pochmurno, a tak se obléklo nějakých 10-12 pacientek. Všechny byly tlustý. A my jsme šli takovou polní cestou. Ted'ka tam po zoraném poli lítali vrány nebo havrani. Já jsem s tím procesím těch lidí, kteří vlastně byli lidi a nebyli lidi a ted' se potáceli takovým tím krokem potácivým. A když jsme přicházeli k tomu bohnickému hřbitůvku, říkala jsem si jenom, že když se něco stane, tak že uteču.

I tuhle výpravu nakonec stejně jako všechny své životní cesty úspěšně zvládla. Když jsme se jí zeptali, jak všem životním nástrahám čelit, poradila nám:

Člověk musí jednat tak, aby se za své činy nikdy nesměl stydět a další věc, vždycky pomáhej druhým.